

LØSSALG: 30 KR.

ANTIFASCISTISK ★ FORUM ★ KULTURPOLITISK TIDSSKRIFT

FRA INDHOLDET

- Leder: De leger med ilden
- Regeringen støtter ikke forbud mod a-våben
- Set fra en anden vinkel – en forsinket boganmeldelse
- Dagligdag i Chicago
- Den kolde krig
- Burgøjsler-socialisterne fra Ø valgte RØV
- Østersøen Fredens Hav?
- 100-års dagen for Oktoberrevolutionen
- Historien er ikke farveblind
- EU: Nej, Samuelson – forsvarsforbeholdet er ikke mærkeligt
- Bag rederiernes velpolerede facade
- De sultnes slavehær
- Social kontrol og parallel-samfund
- Værd at læse, eller give som julegave

DECEMBER 2017

De leger med ilden!

★ For en sjælden gangs skyld er Nobels Fredspris i år tildelt nogen, som fortjener den – nemlig ”Den Internationale Kampagne for Afskaffelse af Atomvåben” (ICAN). Det er vi mange, som kan se fornuften i, men ikke den danske regering og NATO.

Den i egne øjne ”bedste udenrigsminister Danmark nogensinde har haft”, Anders Samuelsen, var tavs om Fredsprisen, men var over formiddagen flittigt skrivende på twitter, som hans forbillede Trump. ”Det var for ham vigtigst at slå fast, at hans parti – Liberal Alliance – nu havde meldt sig i koret af partier, som støtter forbud mod burka-

er.” Så kan udenrigsministerens trusselsbillede jo dårligt skæres klarere ud. (Pol. 7. okt.)

Men hvorfor denne i vore øjne mærkværdige optræden? Er det kun den danske udenrigsminister, der som sædvanlig ikke har forstået et kuk af, hvad der foregår? Nej, det er det for en gangs skyld ikke. For det er ikke bare Danmarks, men også de øvrige NATO-landes – inklusive Norges – syn på nedrustningen, som ICAN nu får fredsprisen for.

Mens Trump truer Nordkorea og Iran med bål og brand, hvis de ikke øjeblikkeligt retter ind efter USA’s politik, boykotter NATO-landene i samlet flok FN’s forsøg på helt at forbyde atomvåben!

Den russiske digter Jevgenij Jevtusjenko, skrev under Den kolde krig digtet:

Mon russerne ønsker krig?

Mon russerne kan ønske krig?
Spørg selv og hør det tavse skrig
fra grønne eng og åbne mark,
spørg poplen, birkens hvide bark

Og spørg den faldne frontsoldat
der ligger dræbt af en granat
ved birkens fod; spørg sønnen: ”Sig
om russerne mon ønsker krig?”

Og ikke blot for eget land
de ligger – faldne mand ved mand,
men for at vi på vor planet
kan drømme fredeligt og rent.

Til pust i løv, duft fra avis
sov sødt New York, sov sødt Paris.
Tænk selv bag jeres drømmes flig,
om russerne mon ønsker krig?

Jo, vi kan kæmpe, hvis vi skal,
men gør det kun i værste fald.
Vi ønsker ikke at vor mor
skal ligge dræbt på blodig jord.

Spørg vore koner, spørg enhver,
der lever. Spørg og lær,
og kom bagefter selv og sig
om russerne mon ønsker krig!

Symbolpolitik

”Det er symbolpolitik”, sagde Anders Samuelsen, da 122 andre lande i juli i år, bakkede op om en 10 sider lang FN-rapport om forbud mod atomvåben.

NATOs holdning er, at så længe andre har atomvåben, kræver NATOs ”afskrækkelses-strategi”, at NATO har det samme. Men det er ikke bare det, man frygter – for i forlængelse af resolutionen kan man forvente yderligere forslag til at gøre denne klode til et fredeligere sted at være.

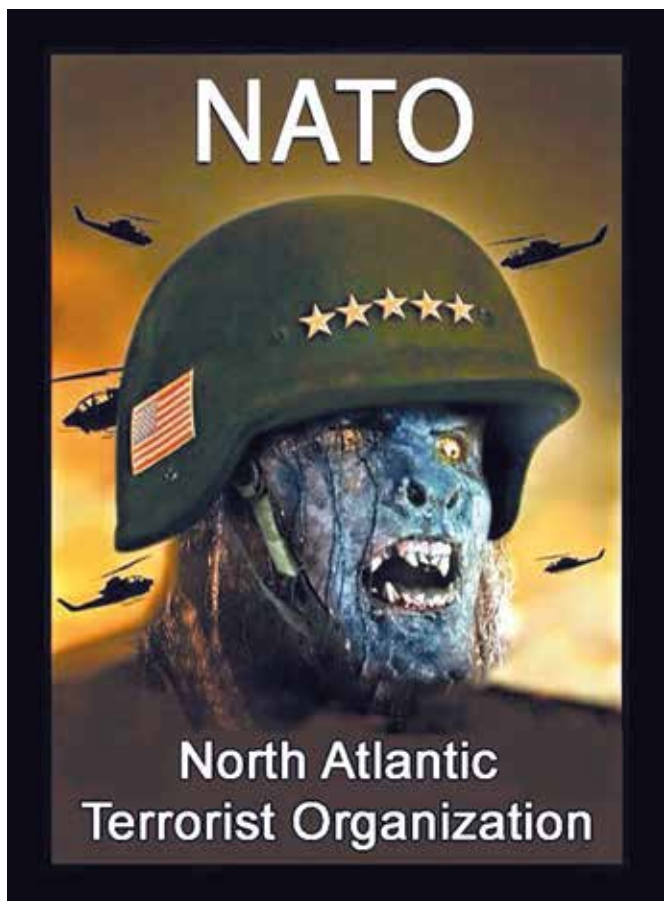
Der er tidligere – for mange år siden – vedtaget resolutioner, som f.eks. forbød brugen af kemiske våben, brugen af landminer osv. Dem har man oftets puttet skråt op! Men hvis et internationalt forbud mod atomvåben skulle gå hen og blive en realitet, vil et generelt krav om overholdelse af andre indgåede aftaler være en naturlig følge. Men dertil er der lang vej.

FRA KASSEREREN

Husk at betale kontingent og at melde flytning.
Kontakt Bjarke Enoch tlf. 3054 1018.

Fra 1. januar 2018 er det ikke muligt at betale via girokort, da Post Nord ikke vil ekspedere girokort. Derfor skal de etales via en bankoverførsel, i bank eller via PBS. Husk at anføre dit eget navn.

Reg.nr.: 5332 – Kontonr.: 0000244920

Alt er falsk. Han løj

I det internationale tidsskrift "Free 21", som nu også udkommer på dansk, har den verdenskendte, australske journalist, John Pilger, en artikel under overskriften; *En verdenskrig er begyndt, bryd tavsheden!*

I den sætter han spotlight på Trumps forgænger, Barak

Obama: "Obamas administration har bygget flere atomvåben, flere sprænghoveder og flere nukleare fabrikker. Alene udgifterne til nukleare sprænghoveder steg højere under Obama end under nogen anden præsident. Udgifterne løb op i mere end en billion dollars på 30 år.

En mini-atombombe er nu planlagt. Den er kendt som B.61, Model 12.

"Den finder ikke sin lige", sagde General James Cartwright, tidligere vicechef for den forenede generalstab "...at den er mindre, gør brugen af dette atomvåben mere tænkelig."

I de sidste 18 måneder (art. er skrevet i marts 2016), har der langs Ruslands grænser mod Vesten været den største oprustning af militære kræfter siden 2. Verdenskrig – anført af USA. Siden Hitler marcherede ind i Sovjetunionen, har ingen udenlandske tropper, været så truende overfor Rusland."

Og John Pilger fortsætter; "Ukraine – engang en del af Sovjetunionen – er nu blevet en fritidspark for CIA. Siden kuppet i Kief kontrollerer Washington i grunden et regime, som Rusland hader, og som deler grænse med Rusland. Et regime, der rent ud sagt består af nedrige nazister. Prominente politikere i Ukraine er politiske opkomlinge med rødder i af de berygtede OUN og UPA. De hylder Hitler og opfordrer til forfølgelse og udvisning af det russisktalende mindretal.

Det er i Vesten sjældent nævnt i medierne, og sandheden bliver i stedet fordrejet. I Letland, Litauen og Estland

**ANTIFASCISTISK
FORUM**
KULTURPOLITISK TIDSSKRIFT

Udgivet af foreningen "Antifascistisk Forum"

Medudgivere: Horserød-Stutthoffforeningen og Aktive Antifascister – FIR 2016.

ISSN nr. 2245-4195.

Ledelse: Formand: Anton Nielsen (nielsenanton2@gmail.com)
Næstformand: Annette Mørk (annettecopenhagen@gmail.com)
Kasserer: Bjarke Enoch (B.Enoch83@gmail.com)

Redaktion: Anton Nielsen: Ansvarshavende – og politisk redaktør.
Tonny Warming, Lili Rodeck, Annette Mørk, Flemming Hybert, Emil Olsen

Artiklerne afspejler ikke nødvendigvis redaktionens holdninger.

Medlemskab – abonnement: 200,- kr. pr. år (4 numre).
Netadresse: www.antifascistisk-forum.dk

Artikler til bladet sendes til Anton Nielsen (nielsenanton2@gmail.com) eller Annette Mørk (annettecopenhagen@gmail.com)

Henvendelse til Antifascistisk Forum:

Formand Anton Nielsen, Telefon: 4717 9069.
E-mail: nielsenanton2@gmail.com

Antifascistisk Forums støttefond:

Man kan støtte Antifascistisk Forum økonomisk på følgende konto:
Arbejdernes Landsbank: reg.nr. 5332. Kontonummer: 0000244920
Kontingent/abonnement indbetales på samme konto.

Horserød-Stutthoff Foreningen har hjemmesiden:
www.horserød-stutthoffforeningen.dk

Deadline til næste nummer er den 4. februar 2018 – udkommer 19. febr.

... De leger med ilden

– lige op til Rusland – udstationerer USA (og Danmark) kamptropper, tanks og tungt artilleri, medens NATO-krigsskibe sejler Østersøen tynd, nu anført af danske sø-officerer:

”Vi sejler med de skrappe drenge. Vi er helt oppe i superligaen”, udtalte en begejstret Søren Nordby, næstkommanderende på Niels Juel.

Disse ekstreme udfordringer imod den anden største atommagt kommenteres i Vesten med tavshed eller fake news.

Truslen fra øst

Tidligere værnepligtig ved telegraf-tropperne, nu krigsminister i Danmark, Claus Hjort Frederiksen, advarer på det kraftigste mod faren fra øst. ”Rusland er ikke blevet det, vi troede og håbede på.”

Krigsministeren er skuffet og vred – noget må gøres. Fanden males igen på væggen – det stadig mere aggressive Rusland er en latent trussel, erklærer han. Vi må opruste, så vi kan forsvare os! Derfor siger Danmark nu igen uden forbehold ja til Trumps krav om, at mindst 2% af BNP skal gå til militæret.

Som sædvanlig smækker man hælene samme og står ret, når overhunden i Washington viser tænder.

Det nye militærforlig, som NATO-partierne er i færd med at strikke sammen, er et oplæg og forberedelse til en forventet krig. Hvordan skal man eller forstå det som sker i øjeblikket?

Den 27. august i år kunne man i dagspressen læse, at ”Dansk Folkeparti og de Konservative vil have et koldkrigsforsvar.” De ønsker at udvide værnepligten betragteligt – og de er åbne for tvangsudsendelse som svar på et muligt russisk angreb. Det er bl.a., det, man i gang med nu

under de lukkede forhandlinger om det kommende militærforlig.

Vi ved allerede nu, at fra 1. januar 2018 skal Danmark stå i spidsen for NATOs stående flådestyrke. De danske fregatter skal oprustets, så de kan indgå i NATOs missilforsvar og angribe fremmede ubåde og fly. (Arbejderen. 8. okt. 2017)

Vi ved også – hvad vi for øvrigt har vist hele tiden – men efter Rigsrevisionens advarsel, er enhver tvivl bortvejret, at de 27 bestilte Joint Strike Fighter kampfly ((F35) bliver en dyr historie for de danske skatteydere, som skal betale for denne militære galskab med yderligere nedskæringer i de såkaldte ”velfærdsydelse.”

Over en årrække op mod 100 milliarder.

Dertil skal tilføjes en brigade på 4000 mand, som på få minutter skal klar være til at rykke ud, når USA giver besked om tid og sted for den næste krig.

Danmark ender som en oprustet fattiggård i en politistat, som dag for dag får stadig mere magt på bekostning af de sidste rester af det borgerlige demokrati, som man på Grundlovsdag ellers bryster sig så meget af.

Det er bedrageri og forbliver en hul forbandet løgn. Fake news fra ende til anden! Et middel til at fastholde et fjendebillede af en ”unavngiven terrorist”, formentlig en muslim eller i nødstilfælde en kommunist, og ad den vej udvide den såkaldte ”krig mod terror”, som indgår i ”argumentationen” for nødvendigheden af det nye militærforlig. Cyber-krigen ligeså – Russerne hacker vore computere osv. osv. Krig er en forfærdelig ting for de fleste, men en meget indbringende ting for de få.

Generne i magtens tjeneste!

Men det sidste nye i denne sammenhæng, er ”forslaget om at samle alle danskeres gener i et nationalt register – Det nationale Genom Center – et enormt indgreb i vores individuelle frihed.” Man påstår, at det vil være til stor hjælp i sygdomsbekæmpelsen. Og det kan vel ikke helt afvises, Men det kan også så meget andet. Det sikrer total kontrol med hver eneste borger fra vugge til grav.

”Forestil dig, at staten ønskede at indsamle nøgler til alle danskeres hjem, uden at vi kunne få lov til at sige nej,” skrev to forskere for nylig (Pol. 2. nov. 2017)

Og hvem er det vi skal udleverer vore nøgler til? Er det Sundhedsministeriet eller Danske Regioner, de to forslagsstillere? Usandsynligt! For hvem er det forslag et svar på deres hedeste drømme? Det er det for dem, som udøver magten i samfundet, deriblandt – og ikke mindst – efterretningstjenesterne, Politiets og Forsvarets Efterretningstjenester og deres internationale samarbejdspartnere.

End ikke det amerikanske NSA – National Security Agency – har endnu ikke mig bekendt råderet over et sådant alt overvågende magtmiddel.

Danmark er igen et foregangsland!

Spisesedlen

På bladene man ved, hvordan man læserskaren fanger, hver uge der man læse kan om nye restauranter!

Der kan man læse, hvor og hvad man spise kan og drikke. Men hvor den fattige får mad, det vides vistnok ikke.

Erwin Neutzsky-Wulff

Regeringen støtter ikke forbud mod a-våben

Af Christian Juhl (Ø),
medlem af Folketingets Udenrigsudvalg

★ Søndag 6. august var det 72 år siden, USA sprængte den første atombombe i Hiroshima. 7. juli i år blev en ny aftale, som forbyder atomvåben, vedtaget i FN. Den danske regerings reaktion var negativ. De støttede ikke aftalen, der vil forbyde verdens farligste våben

Udenrigsminister Anders Samuelsen (LA) siger, at der er tale om symbolpolitik og mener ikke, at aftalen bringer os nærmere en atomvåbenfri verden.

Jeg undrer mig meget over, at han ikke kan se det positive i, at verdenssamfundet for første gang i mere end 20 år har udarbejdet en atomvåbenaftale. Et stort flertal af verdens lande (122 af FNs 193 medlemslande) er blevet enige om, at atomvåben er illegitime. Landene fastslår, at de ikke ønsker våben, som jævner byer med jorden og er årsag til enorme lidelser i generationer.

Fra 20. september i år kan landene begynde at ratificere aftalen. Når 50 lande har ratificeret den, vil aftalen træde i kraft. Lande som ratificerer aftalen, forpligter sig til ikke at deltage i aktiviteter, der kan fremme brugen eller udviklingen af atomvåben. Dermed styrkes den eksisterende ikke-spredningsaftale fra 1970, som gælder for atomvåben, og som er tiltrådt af 191 lande.

Mange har frygtet, at flere stater vil bryde med ikke-spredningsaftalen. Det er en farlig udvikling, ikke mindst i en tid med meget ustabile statsledere, f.eks. i Tyrkiet, Nordkorea, Rusland og USA.

I de 72 år som atomvåben har eksisteret, er våbnet blevet brugt til angreb to gange (6. august 1945 i Hiroshima 9. august i Nagasaki).

Det er i perioden gennemført prøvesprængninger mere end 2000 gange.

Nogle af ofrene fra bombningerne og prøvesprængningerne var med under forhandlingerne i FN. De berettede om stråle-sygdomme, om børn som blev misdannede og om meget store miljøskader.

Den nye aftale giver ofrene den anerkendelse og de rettigheder, som de burde have fået for meget længe siden. Aftalen indeholder erklæringer om at staterne skal opfylde ofrenes rettigheder og yde erstatning for miljødelæggelser ved atomprøvesprængninger og brug af atomvåben.

Klodens fremtid

En del af forhandlingerne var bidrag fra forskere og jurister. Ingen af dem mener, at man kan lægge endelige planer for nedrustning af atomvåbnene, uden at atomvåben-

122 af FNs 193 medlemslande er blevet enige om, at atomvåben er illegitime.

staterne (Rusland, USA, England, Frankrig, Kina, Indien, Pakistan, Israel og Nordkorea) deltager i forhandlingerne.

Aftalen fra 7. juli indeholder et konsekvent forbud mod atomvåben. Den forbyder udvikling, test, produktion, lagring, overførsel, brug eller trussel om brug af atomvåben. Det er det som FN-arbejdsgruppen har kaldt at sætte en ny standard.

Gad vide om, det virkelig er regeringens mening, at vi skal vente på, at de, som udfører illegitime aktiviteter, selv tager initiativ til at slutte aktiviteterne.

De stater, der i dag har atomvåben, forsøger at overbevise andre om, at våbnene er legitime for netop dem, men ikke for andre. Det er den dobbeltmoral, som den nye aftale gør op med.

Vi har erfaringer, som kan bruges, når vi skal vurdere, om det kan nytte at støtte forbud mod farlige våben. Forbuddene mod klyngebomber og landminer har været meget vigtige for at ramme de økonomiske interesse, der ligger bag at producere og bruge disse våben.

Med et forbud mod atomvåben vil det samme sandsynligvis ske blandt de, som investerer i fremstilling af atomvåben.

Forbuddet mod atomvåben i den nye aftale er sikret af lande som normalt ikke regnes som de største. Det ville være formålstjenligt, at Anders Samuelsen også fokuserer på disse landes holdninger – i stedet for kun at fokusere på atomvåbenstaterne.

Set med mine øjne er det særdeles positivt for klodens fremtid, at lande, der ikke har domineret debatten, nu tager initiativer og sætter en norm for, hvad der er rigtig og forkert. Tiden er inde til at Danmark tilslutter sig de lande, der forlanger nedrustning af verdens farligste våben, i stedet for fortsat støtte de stater, der via atomvåbnene prøver at fastholde deres magt og indflydelse.

Set fra en anden vinkel – en forsinket boganmeldelse!

af Anton Nielsen

”Der er to historier: Den officielle, løgnagtige historie, som man underviser i, historien ad usum delphini (renset for anstødelige passager), og så er der den hemmelige historie, hvor man finder de sande årsager til begivenhederne, en pinlig historie.” (Honoré De Balzac)

★ Ovenstående citat er udgangspunktet for Erwin Neutzsky-Wulffs bog ”Hitler.” Bogen – som udkom i 2015 – har ikke tidligere været anmeldt nogen steder. Det kan man godt undre sig over. Måske er det bogens titel – ”Hitler” – som skræmmer. Et kontroversielt emne – som får nogen anmeldere til at skubbe bogen fra sig, uden at have læst en linje. Man vil forståeligt nok ikke sættes i bås med nazisterne, eller lige så forståeligt – man ønsker ikke at blive konfronteret med sin egen eller nære politiske venners – politiske fortid. Det kunne ende med at blive en pinlig historie.

Den risiko løber vi ikke på Antifascistisk Forum, som er viet kampen mod nazismen og alle dens misgerninger. Så derfor denne korte anmeldelse af en anmelder, som med omhu har læst bogen fra første til sidste side.

*Hitler. Af Erwin Neutzsky-Wulff (2015)
404 sider. Pris: 600,-kr.
<http://enwforlag.dk/hitler/om-hitler>*

En antinazistisk bog

For det første – dette er en antinazistisk bog, som anskuer nazismen ud fra en anden vinkel end normalt for den slags bøger. Man følger Hitler fra barndommen til hans død i bunkeren i Berlin i 1945. Med citater af såvel Hitler som hans nærmeste kumpaner forsøger forfatteren at forstå, hvad det var, der gjorde disse mennesker til det, de blev – menneskehedens svøbe, masse mordere i indtil da uset omfang.

Det er tit blevet sagt, at fascismen og nazismen – før som nu – ikke er et legalt politisk standpunkt, som kan diskuteres på lige fod med andre politiske holdninger og meninger, men en forbrydelse. Nazismen bygger på racisme, fremmedhad og antikommunisme. ”Det er ofte blevet fremført”, skriver forfatteren, ”at verden ”burde have vidst”, hvad Hitlers planer var – det står jo alt sammen i ”Mein Kampf”!

Men det er ikke nogen helt retfærdig anklage”, mener forfatteren. Der er således ikke tale om nogen handlingsplan i egentlig forstand, men et sammensurium af fikse ideer, som var ganske almindelige på den tid, ikke mindst antisemitismen og dens sammenkædning med den røde og gule fare. Jøderne og ”barbariske racer” opfattedes på omtrent samme måde, som vi i dag ser på Islam, som en trussel mod ”den vestlige civilisation.”

Andetsteds i bogen står bl.a.: ”De kulturelt overlegne, men blot mindre hensynsløse racer vil uvægerligt blive nødt til at begrænse deres formering som følge af den begrænsede jord, mens de kulturelt laverestående, men af naturens brutale folkeslag i kraft af deres større landområder stadig vil være istand til at formere sig ubegrænset. Med andre ord: Verden vil dermed en dag tilhøre den kulturelt mindreværdige, men mere handlekraftige del af menneskeheden. Eller for at citere vores egen Pia Kjærsgaard: ”Der er kun én civilisation, og det er vores!”

Magtovertalelse, forfølgelse og krig

Efter Hitlers magtovertagelse i 1933 blev det ”sammensurium af fikse ideer” til barske realiteter. Rigsdagsbranden og forbuddet mod det kommunistiske parti, ”Krystalnatten” og jødeforfølgelser. Koncentrationslejre, som man her i landet benægtede eksistensen af, skønt der allerede dengang lå en lang række rapporter om f.eks. i ”Den engelske Blåbog,” som også blev oversat til dansk.

Men det danske borgerskab var ikke alene om at bestride sig selv, det skete i de fleste kapitalistiske lande, og kom til udtryk med forræderiet i München, som sikrede krigen, men som den engelske premierministers opfattelse

”sikrede fred i vor tid.” Denne ”fred” holdt til året efter, da Anden verdenskrig brød ud d. 1. september 1939. Det tredje Rige var en kendsgerning – det samme var krigen!

Operation Barbarosa

Allerede inden angrebet på Sovjetunionen d. 22. juni 1941 havde Hitler i en tale for et par hundrede højtstående officerer den 30. marts gjort klart, hvad den længe forberedte krig drejede sig om.

General Halder nedfældede hovedtrækkene i sin krigs dagbog: ”Kampen mellem to verdensanskuelser. Knusende dom over bolsjevismen, en asocial forbryderverden. Kommunismen en uhyre fare for fremtiden. Vi må gøre op med forestillingen om et venskab mellem alle soldater. En kommunist vil hverken være en kammerat før eller efter! Der er tale om en udryddelseskrig. Hvis vi ikke ser sådan på den, vil vi nok slå fjenden, men om 30 år vil vi igen stå over for den kommunistiske fjende. Vi fører ikke krig for at bevare fjenden.”

Den 22. juni 1941

Hitler taler i radioen: ”Tyske folk! I dette øjeblik fuldendes en opmarch, der i omfang og udstrækning er den største, verden endnu har set. I forening med deres finske

kammerater står sejrherrene fra Narvik ved det Nordlige Ishav. Tyske divisioner under befaling af Norges erobrere beskytter sammen med de finske frihedskæmpere under deres marskals den finske jord. Den tyske østfronts formationer strækker sig fra Østpreussen til Karpaterne. Langs Pruts bredder og Donaus nedre løb til Sortehavets kyster er tyske og rumænske soldater forenet under ministerpræsident Antonescu. Denne frontes opgave er således ikke længere beskyttelse af enkelte lande, men Europas sikkerhed og dermed alles frelse. Jeg har derfor i dag besluttet at lægge det Tyske Riges og vort folks skæbne og fremtid i hænderne på vore soldater. Måtte den Herre Gud bistå os, især i denne kamp!”

Som forfatteren skriver: Denne gang var det ikke blot endnu en krig. Det var Armageddon! Samme dag gik jagen ind på de danske kommunister, og kommunismen blev forbudt i Danmark!

Der var måske noget at tænke over i disse tider, hvor den samlede presse kaster sig over en tv-serie, som blot løfter en lille flig af danske politikeres samarbejde med nazisterne. Af pladshensyn må jeg stope her – men et spørgsmål står tilbage: Hvem af de herrer anmeldere ville tage skade af, at få opfrisket og udvidet deres historiske viden, som denne bog byder på?

Gelsted, Kirk, Scherfig-prisen

gik i år til forfatterne til bogen om ”Brødrene Nielsen” (breve fra den spanske borgerkrig) - udgivet på forlaget Nemo:

Charlie Krautwald, Daniel Madsen, Albert Scherfig og Nadia Zarling. Prisen blev motiveret af højskoleforstander Poul Henrik Jensen.

Bogen kan købes på:
<http://butik.forlagnemo.dk>
Pris: 149,-kr.

Tegningen af prismodtagerne er lavet af Jeff Ibbo

Pia Raug fik prisen for sin musik.

Dagligdag i Chicago

af Mark Twain

Samuel Langhorne Clemens (født 30. november 1835, død 21. april 1910) var en berømt og populær amerikansk humorist, forfatter og foredragsholder. Han er bedre kendt under sit nom de plume Mark Twain. Ernest Hemingway har udråbt hans Huckleberry Finn som grundlæggeren af den amerikanske litteratur.

Navnet "Mark Twain" stammer fra hans barndom. Han boede ved den lavvandede Mississippi, og han hørte hele tiden matroserne på floddamperne råbe "Mark twain" (to favne), når de målte vanddybden med måle-reb og råbte vanddybden. Der var risiko for at grundstøde på en mudderbanke i floden. "Twain" er et gammelt ord for "two".

★ Da min gode ven McCracken lod sive ud, at han var rejst fra konen og taget til Chicago, var jeg straks på det rene med, hvad han pønsede på: Han ville skilles! Han var knap kommet til byen og havde stukket næsen udenfor banegården, før en bande småfyre styrtede sig over ham og stak ham deres kort i næven med adresse på forskellige sagførere, mens de skreg i munden på hinanden: "Skilsmisse!... Ønsker De skilsmisse!... Værs' artig, værs' artig. Skilsmisse ordnes på et kvarter.

McCracken tabte næsten mælet i denne babyloniske forvirring. Med et kort fastknuget i næven, som den mest påtrængende af purkende havde langet ham ud, reddede han sig ind i det nærmeste hotel, fik et værelse og sank om i en stol, bag den låsede dør gav sig til at læse, hvad der stod på kortet.

Det loveede virkelig ikke så lidt. Den herre, hvis navn det lød på, titulerede sig selv "Kommissionær", og han ville påtage sig ikke blot at skille folk og at skaffe mænde-

Der sælges fortsat våben i USA til tosser og andet godtfolk.

ne nye koner, men han reklamerede tillige med, at han påtog sig "ordentlige og samvittighedsfulde mord", og skilte med "alle slags gifte på lager".

Nu havde McCracken selvfølgelig ikke ventet at finde Chicago ligefrem dydig og moralsk – hvem gør det – men han var alligevel noget forbavset over byens averteringsmetoder. Han var straks klar over, at det klogeste han kunne gøre, så længe han var herinde, var at være bevæbnet. Derfor ringede han på pigen, idet han mumlede det gamle ordsprog for sig selv: "Den, som skændtes bedst, som skyder bedst".

En nydelig serveringsdame viste sig og spurgte, hvad herren ønskede, men helst lidt hurtigt, for om et par minutter tog retten fat på hendes skilsmissesag, og hun havde ikke lyst til at tabe den, for nu havde hun allerede tabt tre-fire stykker, bare fordi hun ikke havde været derhenne.

McCracken spurgte efter den korteste vej til nærmeste våbenhandel og fandt den også, som hun havde sagt. Da han gik ind i butikken, lagde han mærke til, at der over døren stod denne besynderlige påskrift: "Bevilling haves til at skyde i og fra lokalet".

Da han havde nævnt sit ærinde for forretningsmanden, fandt denne straks en ny patentrevolver frem til ham og forsikrede, at det var noget af det mest solgte. Der for tiden var i handlen. "I de sidste 14 dage er der med dette fabrikat blevet skudt ikke mindre end 220 af vores agtværdigste bysbørn", betroede han McCracken, "jeg kan garantere Dem, at De nok skal blive tilfreds med denne revolver. Må jeg have lov til at demonstrere, hvor god den er".

Samtidig gik han hen til døren, sigtede på en pæn gammel mandovre på den anden side af gaden, trak af og dræbte manden på stedet. "Der kan De se", sagde han smilende og vendte sig mod min ven, der i sin rædsel kun formåede at fremhviske: "Hjælp! Mord! Polit!" og lignende sjove udbrud. "Jamen, det må De slet ikke bryde Dem om", sagde revolverfyren udglattende. "Jeg har tilladelse til at skyde her fra lokalet, og når der er ordentlig gang i forretningerne, så går der gerne fjorten-femten stykker pr. dag ... Gud Fader bevarer! Tror De virkelig, vi regner det her i Chicago at gøre en mand kold?".

Så havde min ven fået nok. Han fór som en gal ud af butikken og ned på banegården.

Undervejs kom han forbi fire lig, der lå og drev på gaden, snublede på fortorvet over et par fyre, der var gået løs på hinanden med knive, og var et par gange nødt til at dreje ned af sidegader, for ikke at blive indblandet i de rasende kampe, der var i gang.

Han fik sin billet og slap op i toget – henrykt over at tage tilbage til vor uskyldige hovedstad.

Den kolde krig

af Hans Scherfig, 25.10.1959

★ I fredags klokken 20.35 kunne man i radioen høre følgende:

– Konflikten hos Brødrene Henze er et lærerigt eksempel på, at der i ulovlige strejkesituationer fra kommunistisk og anden side sættes kræfter ind for at holde ulovlighederne i gang og gemytterne i kog. – Når det reelle forligstilbud ikke blev modtaget, viser det, at man mindre var interesseret i en løsning af den konkrete uoverensstemmelse end i at fortsætte ulovligheden til det yderste og ud i en håbløs situation. – Forklaringen er, at kommunistiske minoritetsgrupper inden for fagbevægelsen er interesseret i ved enhver lejlighed at søge oppisket en stemning mod alle de organisationer, de selv er medlemmer af, og mod den ledelse, de selv har været med til at vælge.

Den slags har man jo nok før kunnet læse i de privatejede arbejderfjendske aviser som *Politiken* og *Dagens Nyheder*. Men at den danske statslige radio direkte tager parti for en privat arbejdsgiver under en konflikt og retter fornærmelige angreb og sigtelser mod danske arbejdere, har man ikke oplevet siden besættelsestiden, da tyskere og nazister dirigerede den danske radiofoni.

Udsendelsen i fredags var ikke radioavisens, men en normal aftenudsendelse. Taleren og injurianten var redaktør *Holger Jensen* fra LO. Af hans injurier mod de strejkende arbejdere og deres kammerater, som viser dem solidaritet, kunne man notere udtryk som: ”fortielse af faktiske forhold”, ”fordrejning af kendagerninger” og ”misbrug af solidaritetsbegrebet”.

Holger Jensen sagde: ”Oftede optræder kommunister ikke frit og åbent, men maskeret gennem støtte-aktioner fra mere eller mindre neutral side. Således i dette tilfælde, hvor fællesklubben på B&W greb ind med sympati-tilkendegivelser, indsamlingslister og opfordringer til afholdelse af demonstrationsmøde foran Christiansborg.”

Måske kan nogen endnu erindre, hvordan formanden for hovedstadens fagforeninger, fagforbundenes formænd og den socialdemokratiske arbejderbevægelses tillidsmænd i august 1943 udsendte en lignende proklamation i radioen. Det var næsten de samme ord. Der taltes dengang om ”uansvarlige kredse”, som søgte at ”opkaste sig til ledere for de organiserede arbejder” og ”forlede arbejderne til letsindigheder” og ”kynisk opfordre til strejker”.

Holger Jensen har ikke gjort sig megen ulejlighed med at ændre ordlyden, men gentager stupidt, hvad der under tysk pression blev sagt i besættelsestiden.

Hans Scherfig (1905–79)

Og i håb om, at ingen ville lægge mærke til den næsten ordrette gentagelse, havde manden den mageløse frækhed at sige følgende: ”Man erindrer fra besættelsestid, hvorledes arbejderne på B&W førte an i demonstrationer over for besættelsesmagten. Det gav en vis nimbus, men selvom forholdene fra dengang heldigvis er totalt ændret, er det dog stadig sådan, at den lille kommunistiske klike på B&W fortsat søger at udnytte den goodwill, som den engang på grund af tidernes ugunst har opnået, og bestræber sig på at opkaste sig som selvbestaltet vejledere for arbejderne på andre arbejdspladser.”

I 1943, da socialdemokratiske ledere gennem den tysk-kontrollerede radio udsendte deres jammerlige proklamationer om den kommunistiske klike og de selvbestaltede vejledere osv., blev de internerede danske kommunister udleveret til tyskerne og sendt til udryddelseslejren Stutthof. I dag siger Holger Jensen, at det ”gav en vis nimbus” og at de ”på grund af tiden ugunst” opnåede en ”goodwill”. Større gemenhed har man næppe oplevet siden Hitler-tiden.

Og det er ikke en arbejdsgiveravis, som formidler den slags. Det er den danske statslige radio. Danske arbejdere, som gennem radioen fornærmes groft, kan ikke sige radioen af på samme måde, som de kan afbestille *Politiken*.

Men mon de alligevel ikke kan finde midler til at belære den statslige radiofoni om, hvordan man opfører sig? Mon arbejderne ikke repræsenterer en så magtfuld faktor i den danske stat, at de kan lære statens radio manerer? Det ville være sørgeligt og beskæmmende, hvis fredagens uforskammede radioudsendelse ikke fik følger. (Den kolde krig... side 94)

Burgøjsere-“socialisterne” fra Ø valgte RØV

af Annette Mørk, Horserød-Stutthof foreningen.

★ Engels' første ophold i England 1842-44 blev på flere punkter afgørende for resten af hans liv. Han blev dybt rystet over mødet med den fattigdom og elendighed, der voksede frem som bagsiden af den enorme industrialisering, der havde fundet sted i England. Engels beskrev, hvor kynisk den kapitalistiske klasse så på elendigheden:

– Jeg tog ind til Manchester med en af disse burgøjsere og talte med ham om de elendige og sundhedsfarlige boliger i arbejderne kvarterer. Manden lyttede opmærksomt og sagde til sidst, da vi skiltes: ‘Og alligevel bliver der lavet en masse penge her. Good morning, sir.’

Café latte

En stor del af Enhedslistens vælgere er café latte slubrende pseudo-socialister, som vil have et humanistisk samfund og har en social indignation, nøjagtigt ligesom de folkevalgte Ø-medlemmer. Men handle på det, gør de ikke. Enhedslistens vælgere, som bor i København eller en af hovedstadens forstæder, har i stor grad en mellemlang eller videregående uddannelse, og deres politiske hovedbekymringer er miljø, luft- og kemikaliefurening, bedre og billigere boliger, ungdomsboliger, tilsætningsstoffer i fødevarer, ungdomsboliger og flere grønne områder. Og feminisme, hvilket var en af hoveddagsordnerne på Enhedslistens sidste årsmøde.

Slaget

Den nye borgmester fra Ø, Ninna Hedeager Olsen, som valgte at blive borgmester for Teknik- og miljø frem for at forsøge at gøre en forskel som borgmester for Beskæftigelse- og integration, valgte café latte. Dog havde hun og Ø i måneder før valget været markante støtter til de tusindvis af syge- og reformramte, hvis stemmer de fik i de store byer. Enhedslisten København har nu slået nogle af de mest udsatte og ekspederet dem videre til en venstreprofil Cecilia Lonning-Skovgaard.

Jens Jonatan Steen – tidligere leder af centrum-venstre-tænkertanken Cevea: “Det er selvfølgelig supersvært, men jeg kan se to partier, der vælger det lette i stedet for de sager, hvor de har sagt, at de vil gøre en stor forskel. Enhedslisten og Alternativet var på krigsstien under kommunalvalgkampen i København med paroler som ‘Stop jagten på de syge’, fordi hovedstaden er det sted i landet, hvor det er sværest at få fleksjob eller førtidspension. Nu har de to nævnte partier haft et godt valg og kunnet have gjort en forskel”.

Kernevælgere

Ninna Hedeager Olsen vil nu arbejde for boliger til børnefamilier, flere kollegieboliger til unge, bofællesskaber for alle i alle aldre, grønne områder, København skal have plads til naturen og flere cykelstier.

– At de boliger, som bliver opført i København, er umulige at betale for andre end mellem- eller højtlønnede, og at f.eks. de ungdomsboliger, som er opført i København, er for unge, hvis forældre kan spæde til økonomien under uddannelse, er jo helt i tråd med, at hun rammer sine kernevælgere i København, som også gerne ser bedre muligheder for cyklister og et grønnere København.

Valgkamp

I måneder op til valget var der stemmer i reformramte, og Ninna Hedeager Olsen var på banen – især mod den tidligere Beskæftigelse- og integrationsborgmester Anna Mee Allerslev. 8. august 2017 havde den nye grønne borgmester denne opdatering:

“I går var jeg forbi de seje ‘Næstehjælpere’ og ‘Jobcentret Ofre’ og andre reformramte, der demonstrerede foran rådhuset. De kæmper for en ordentlig behandling af arbejdsløse og syge borgere.

Jeg er enig med dem. Der kan sagtens tildeles flere førtidspensioner inden for lovens rammer, og det er kun borgmesteren, der kan ændre på, hvilken kultur, der gen-

nemstørmer forvaltningen oppefra, og hvilken retningslinier der administreres efter”.

De reformramte bed mærke i kun, og den massive støtte fra flere Ø-politikere til deres forhold gjorde, at ’de misforstod Ø’ og deres 1. prioritet af borgmesterpost, hvilket der ikke er noget sige til. Ø stod jo på nakken af de udsatte- og reformramte og fiskede stemmer.

– Og en borgmester kan ændre kulturen samt retningslinier i en forvaltning, hvilket tydeligt viser sig i Kolding, hvor der bliver tildelt førtidspension til 70% af ansøgerne mod 14% i København.

Efter valget

Den nye borgmester for Teknik og miljø mener nu ikke, at hun kan gøre en forskel som borgmester for Beskæftigelse- og integration, da “alt er lovbestemt” og hun får støtte af f.eks. Pelle Dragsted, som skriver: “Det vil være margi-nalt, hvad vi kunne ændre, fordi hovedproblemet er den lovgivning, Christiansborg har vedtaget med førtidspensionsreformen, kontanthjælp, integrationsydelse m.m.”

– Og Frank Aaen: “*Det hører med, at beskæftigelses-området i den grad er stramt styret af Christiansborg, men det vil fortsat stå højt på dagsordenen for vores BR-medlemmer*”.

Enhedslisten København fulgte trop: “*Vores bestyrelse nåede frem til, at vi havde bedst mulighed for at gøre en forskel, både hvad angår miljø og boligpolitik og hele by-ens udvikling*”.

Når grisen er slagtet, skal den udnyttes

Pelle Dragsted på Facebook (uddrag – 26. nov):

“*Jeg har hidtil ikke skrevet noget om borgmester-valget i København, fordi jeg bor i en anden kommune. Til mine venner blandt reform-ramte i København: Jeg kan garantere, at Enhedslisten vil fortsætte med at kæmpe*

benhårdt hver eneste dag – både på borgen, i kommunerne og med de mange aktive medlemmer i bevægelserne for at gøre op med det nuværende umenneskelige system.

Det er jo ikke fordi, at vi, der ønsker ordentlige forhold for syge og arbejdsløse, ligefrem mangler modstandere. Så jeg håber s’gu med hele mit hjerte, at det vil lykkes kø-benhavnerne – i Enhedslisten og bevægelserne – at bygge bro, så vi også fremover kan kæmpe sammen – både i Kø-benhavn og i resten af landet.

Det skal vi simpelthen – hvis vi skal have en chance for at forandre på det nuværende elendige system og den van-vittige lovgivning.

Bare mine tanker.

PS. Ifht. begrundelsen for valg af borgmesterposter vil jeg opfordre til at tage debatten direkte med Enhedslisten København. Jeg har som sagt ikke været en del af over-vejelserne.

Jeg har selvfølgelig personlige holdninger, men det er bare ikke sikkert, det er de samme, som ligger til grund for dem, der har taget beslutningen”.

– Og han er ikke alene. Ø-politikere og deres topmedlemmer har haft travlt ved håndvasken og bedyrer nu, at en af deres vigtigste prioriteringer er de sygdoms- og reform-ramte.

Hvem er de?

Det er de mennesker, som – i dagens Danmark – skriver desperate nødråd ud til bl.a Ø-politikere på internettet i di-verse fora. Børnefamilier, som sidst på måneden skriver lister om mangler, og må tigge sig til overlevelse. De mangler “pasta, hakkede tomater, rugbrød, pålæg og mælk” – og de er mange! Eller som ikke har råd til vinter-tøj til deres børn og anmoder om brugt tøj.

– Og det er familier som frygter julen og den fattig-dom, de lever med. Det er tusindvis af syge borgere, som er parkeret på kontanthjælp i årevis, som ingen rettigheder har og som bliver kastet rundt i arbejdsprøvninger, men-torordninger og lægekonsulenter – ansat af forvaltningen til at klemme 2x20 minutters arbejdsevne om ugen ud af jobcentrets ofre. Syge mennesker, som skal møde op til samtaler, hvor en seng bliver stillet til rådighed under samtalen, hvis de har brug for det.

Fagbladet 3F (10. sep.2017): Jobcentre gør danskerne syge

Læger og psykiatere fortæller til Fagbladet 3F, at borgere rammes på psyken af behandlingen på jobcenteret. Det

...Burgøjsjer-”socialisterne”

sted, hvor de havde forventet hjælp. Du går ind på jobcenteret med en forventning om, at kommunen vil bringe dig videre. I stedet får du en psykisk nedtur. Det sker for et stigende antal borgere, fortæller læger og psykiatere, som Fagbladet 3F har talt med.

Bo Jensen Hou, praktiserende speciallæge i psykiatri, siger, at han jævnligt ser grædende patienter, som føler sig kørt ud i tovene af jobcenteret.

– Det er både patienter, som har det psykisk dårligt, når de starter i jobcenteret, men også patienter, som udvikler angst eller depression som følge af behandlingen i jobcenteret, siger Bo Jensen Hou.

Patienter med usikkerhed

Samme melding lyder fra psykiater på Frederiksberg, Mogens Undén.

– Jobcenteret kan drive mennesker så langt ud i en depression, at tanken om selvmord er det mest fornuftige, siger han og peger på, at dårlig sagsbehandling bærer hovedansvaret for udløst eller genaktiveret stress og depression:

– Jeg har patienter, som har haft mere end 10 sagsbehandlere. De har ikke en kinamands chance for at få kvalificeret hjælp. Sagsbehandlere sidder ofte og udtaler sig på baggrund af en dyb uvidenhed”.

Der er borgere, som vælger den utimelige udvej, som Leif Christensen fra Fredericia, som i starten af året blev presset så langt ud af den kommune, hvor han som rørlægger havde betalt skat hele sit liv, indtil han var slidt op og havde diskusprolaps og så mange smerter, at han knap nok kunne gå eller forlade sin lejlighed.

Han begik selvmord og skrev i sit afskedbrev at han gav jobcentret skylden for, at ikke havde lyst til at leve mere (fyens.dk/Fredericia)

Kort kan det skrives som socialrådgiver Puk Sabber gjorde til Pelle Dragsted: *”I har svigtet alle de socialt udsatte og syge borgere i København ved valget af borgmesterposter. Punktum. Ingen undskyldninger kan redde jeres røde røv”*.

EU I HVERDAGEN

Albertslund nærradio

Direkte hver tirsdag ml. kl. 15–16. FM 94,5 – Hybrid 104,5

Samsendes på www.albertslundradio.dk

Østersøen Fre

I kampen mod oprustningen fremkom under ”Den kolde krig” parolen: Østersøen Fredens Hav. Med NATO-imperialisternes eskalerende militære og handelsmæssige tiltag, har behovet for parolen fået nyt liv.

Af Flemming Hybert

★ Modsat, hvad mange måske forventede, er kloden, efter afslutningen på ”Den kolde krig”, ikke blevet et tryggere opholdssted for menneskeheden.

Modsætningerne og rivaliseringen mellem kapitalisterne har, i henhold til deres historiske rolle, antaget nye og farlige former.

I forbindelse med Warszawa-pagtens opløsning blev det aftalt, at NATO skulle afholde sig fra udvidelser mod Øst. Det modsatte er sket, alle tidligere medlemmer af Warszawa-pagten, minus Rusland, er nu indlemmet i NATO, sammenholdt med handelsmæssige sanktioner og militære provokationer, har det naturligvis Putins meriter ufortalt- næret det efterhånden iskolde klima mellem Rusland og NATO-landene.

Gasledningen

I vores region (Østersøregionen) yder Danmark, vanen tro, sit beskæmmende militære bidrag til den eskalerede situation. Sideløbende kan fremdrages spillet om gasledningen det såkaldte ”Nord Stream 2” projekt, hvis forløb via dansk territorialt farvand har givet anledning til skarpe debatter i såvel medier som folketing. Illustrativt nok medførte den eksisterende gasledning ”Nord Stream 1” ikke samme opmærksomhed, hvilket underbygger det politiske formål med blokeringen af ”Nord Stream 2”. Endnu har regeringen ikke taget stilling. Den er under hårdt pres.

Fra udlandet, herunder kredse i EU, har diverse politiske og kapitalinteresser gjort deres modstand gældende. Det drejer sig bl.a. om Ukraine, Slovakiet og Polen. Men især har USA’s regering, via udsendte repræsentanter til det danske udenrigsministerium gjort sig til talsmand for en blokering af projektet. Hvilket har sammenhæng med USA’s Geopolitisk strategi, samt dets banale handelsmæssige interesser, idet der øjensynligt sættes på leverancer af flydende gas til Europa.

dens Hav?

Enhedslistens rolle

Hvad man i den standende proces kan undre sig over, er Enhedslisten, hvis engagement kun kan opfattes som håndlanger eller bydreng-virksomhed for imperialisterne.

I forbindelse med projektet hedder det i en udtalelse fra udenrigsordfører Nikolaj Willumsen, ”Rusland bør ikke belønnes for landets aggressive fremfærd i Syrien, og derfor bør Danmark resolut sige nej til en ny russisk gasledning i Østersøen.”

Det er naturligvis hårde ord at betegne Enhedslistens optræden som bydreng-virksomhed, men eftersom det ikke er første gang, Enhedslisten engagerer sig på den led, hvem husker ikke deres fatale støtte til imperialisternes såkaldte flyveforbudszone mod Libyen, er der et vist belæg for nævnte karakterisering.

Også i anden sammenhæng har Enhedslisten givet anledning til betænkeligheder. På deres årsmøde afvist det, at fejre 100-året for oktoberrevolutionen, og den for den internationale arbejderklasse skelsættende begivenhed blev ikke alene ignoreret, men omtales i tilgift hånligt som et kup.

Med de ovennævnte holdninger, er det efterhånden vanskeligt, at forestille sig Enhedslistens positive rolle i kampen mod klassefjenden. I den forbindelse må man jo spørge, hvad er i grunden Enhedslistens politiske strategi?

Konfrontationskurs

Man kommer ikke uden om, at tage Enhedslistens ageren i betragtning, når det gælder den videre kamp mod imperialismen og mod regeringens konfrontationskurs, hvis skadelige indvirkning på stabiliteten i Østersøregionen, eller i Europa overhovedet, ikke kan overdrives.

Man skulle jo næsten tro, at regeringen og flertallet i folketinget er blevet grebet af en slags russerfobi. Der lægges jo bestandig an til sanktioner og militær optrapning over for russerne, selv om det - alt andet lige - er vanskeligt at se fornuften deri.

Man kan vel ikke fortænke russerne i, at de opfatter Natos og Danmarks militære opbygning som truende. Indlemmelsen af tidligere Warszawa-pagt lande i NATO er en ting. En anden er gennemførelsen af store militærøvelser op og ned af Ruslands grænser, eksempelvis i Polen, i Østersøen og indsættelsen af tropper i Baltikum, hvor Danmark beredvilligt deltager med et antal soldater, hvil-

Det er efterhånden vanskeligt at forestille sig Enhedslistens positive rolle i kampen mod klassefjenden.

ket understreges af et til formålet ugelangt træningsophold på dansk jord, der udover danske soldater indbefatter soldater fra henholdsvis USA og Litauen.

Hvad der heller ikke er befordrende for stabiliteten i Østersø-området er efterretningstjenestens opførelse af en ny lyttestation i Østermarie på Bornholm. Den har til formål at opfange russiske skibe og ubåde i Østersøen. Men den 80 meter høje mast rækker tillige et godt stykke ind i Rusland. Hvilket vel kun kan betegnes som regulær spionage hvilket, ikke overraskende, medvirker til optrapning af spændingerne i regionen.

Med til billedet af Danmarks beredvillighed i fremrykningen af vestens og NATOs indflydelse hører også, et såkaldt naboskabsprogram, der indebærer, at Danmark siden 2004 har ydet bidrag til østeuropæiske nabolande, der ser Rusland som en trussel. I den forbindelse har udenrigsminister Anders Samuelsen netop godkendt et beløb på 860 millioner kr. til henholdsvis Georgien og Ukraine.

Oprustningens pris

Den overdrevne fremstilling af Rusland som en trussel er figenbladet, der skal begrunde oprustningsspiralen og de dermed forbundne udgifter, hvilket i bedste fald kun gavner våbenindustrien, men i værste fald øger krigsfaren. Der skal jo kun en fodfejl til for, at det går galt. Ganske vist andrager Ruslands militærbudget kun en tyvendel af NATOs, men atomvåben kan i givet fald gøre den ultimative forskel.

Østersøen Fredens Hav

Alt i alt vil danske interesser være bedst tjent med en udvikling, der tager udgangspunkt i en oplblødning af de militære spændinger, og mindsker rollen som vedhæng til USA. Et fornuft baseret politisk og handelsmæssigt forhold til Rusland, også hvad angår ”Nord Stream 2”, må sættes i stedet.

Uoverensstemmelser og modsætninger skal behandles via forhandlinger. En sådan politik vil øve indflydelse på klimaet i såvel Europa, som i Østersøregionen.

100-års dagen for Oktober

Tale af Arne Cheller – formand for KPID ved festmøde for Oktoberrevolutionen

★ 100-året for den socialistiske Oktoberrevolution bliver fejret overalt i verden. Denne historiske begivenhed har haft en enestående betydning for arbejderklassen i hele verden.

Revolutionen åbnede ikke alene vejen til socialismen i et land. Den blev også en afgørende milepæl i menneskehedens kamp for befrielse fra alle former for åndeligt, intellektuel, politisk, økonomisk og social undertrykkelse. Revolutionen og opbygningen af det nye system i Sovjetunionen lagde fundamentet for et teknisk, industrielt og kulturelt fremskredent samfund.

Oktoberrevolutionen var ikke blot en gentagelse af andre tidligere revolutioner. Den udløste en kæde af rystelser. For første gang i historien åbnede der sig muligheder for at tilkæmpe sig en social befrielse, suverænitet og national uafhængighed. Der blev også indledt radikale reformer, som i bund og grund ændrede historiens videre forløb.

Oktoberrevolutionen bevirkede, at der opstod gunstige betingelser for oprettelse af en hel række kommunistiske partier her i blandt Danmarks Kommunistiske Parti, som så dagens lys i november 1919. Det bevirkede et ændret styrkeforhold i arbejderklassens revolutionære kamp i Danmark.

Den videre udvikling og samarbejdet mellem partierne satte dem i stand til under de politiske og idemæssige kampe at konsolidere sig og styrke deres indflydelse. De uensartede situationer og opgaver, der skulle løses i de forskellige lande nødvendiggjorde, at internationale forbindelser mellem kommunisterne fik en karakter, der satte det enkelte parti i stand til at fungere som en effektiv, levende og fasttømret kraft. Selv om denne proces ikke kom til at omfatte hele arbejderbevægelsen, må den ikke desto mindre anses for en stærk faktor i det 20 århundredes historie.

★ Det er en alvorlig fejl at undervurdere eller fejlfortolke Oktoberrevolutionens betydning. Dens stærke appel til arbejderklassen og dens virkning på de nationer, der var underkastet kapitalistisk og kolonialistisk undertrykkelse er en fasttømret kendsgerning. Den russiske revolution var for den internationale arbejderklasse en inspirationskilde både for de kommunistiske partier og for andre progressive kræfter.

Naturligvis er der siden Oktoberrevolutionen sket store forandringer i verden. Sovjetunionen og det socialistiske

verdenssystem eksisterer ikke længere. Det er vigtigt at forstå, at Oktoberrevolutionen ikke kan betragtes som en fastlagt opskrift for en arbejder revolution. Retningen i kampen for det nye samfund bestemmes ikke ud fra forud fastlagte modeller, men ud fra de aktuelle politiske realiteter. Her står CUBA og dets folk som et lysende eksempel på, at kampen for socialismen indeholder nye elementer, der styrker kampen for opbygningen af socialismen.

Vi beder Cubas ambassadør og hendes stab om at overbringe en hilsen fra dette møde til det cubanske folk – en hilsen, hvor vi slår fast: Vi var, vi er, og vil altid være solidariske med den cubanske revolution.

Lad os minde om, at alle de skrivelser de konservative og såkaldte socialister har udfoldet i månederne op til denne 100 års dag følger en simpel formel: Først skriver Marx en bog, den læser Lenin, og så laver han revolution. De borgerlige skriverkarle udelukker helt bevidst, at revolutionen var produktet af en af århundredets største folkelige massebevægelser – som de revolutionære i dag kan lære en masse af.

★ Desværre er den danske venstrefløj – i denne sammenhæng forstået som Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten enige om at afvise at markere 100 året for Oktoberrevolutionen.

De udviser en ekstrem historieløshed og arrogance: Hvordan kan man mene, at erfaringerne fra den første socialistiske revolution er irrelevante og samtidig kalde sig socialist. Svaret er simpelt: Det kan man kun, hvis man har opgivet enhver ide om, at revolution og socialisme er muligt.

Disse holdninger er udtryk for en proces i Enhedslisten, hvor man med stormskridt bevæger sig væk fra enhver ide om en socialistisk revolution. Folketingets socialistiske partier bevæger sig endnu mere mod højre – og forsvarer dermed det kapitalistiske system. Og det sker samtidig med, at flere og flere ikke mindst arbejdere begynder at drage radikale konklusioner.

Vi er med i en proces med politisk polarisering. De gamle politiske partier og hele det politiske etablissement er i krise – i Danmark som i resten af EU.

Voksende lag af unge radikaliseres og leder efter et alternativ. I en rundspørge til unge europæere svarede over halvdelen af de 18-34 årige, at de var parate til at deltage i en "opstand". Tallene var naturligvis højest i de lande, hvor kapitalismens krise siden 2008 har ramt hårdest. I Grækenland svarede 67% af de unge, at de ville gå med i en omfattende opstand mod magthaverne.

Det er tegn på et system, der har spillet fallit og nu

revolutionen

kæmper sin dødskamp. Kapitalismen er et bundrøddent system, der må og skal smides på historiens losseplads. Det indser flere og flere. Men det er ikke nok at være utilfreds eller være et brokkehoved og deltage i demonstrationer. Det skal man også. Det er nødvendigt at organisere sig, og her er den kommunistiske bevægelse et godt bud. Det er en vigtig lære af Oktoberrevolutionen. Det er en lære, der er ligeså relevant i dag som i 1917.

I forbindelse med opbygningen af socialismen i Sovjetunionen blev det klart, hvilke enorme muligheder, der ligger i en planøkonomi for udviklingen af teknologi og levestandard. I løbet af 50 år gik Rusland fra at være et tilbageliggende land til at være en supermagt.

★ Men på trods af at Sovjetunionen og det socialistiske verdenssystem ikke eksisterer mere, må det ikke få os til at forkaste Oktoberrevolutionen. Det ville være at smide babyen ud med badevandet. I stedet må vi drage de korrekte konklusioner heraf. Den russiske revolution var første gang, at arbejdere og bønder tog magten, fastholdt den og beviste, at de selv kunne styre landet og økonomien uden godsejere og kapitalister.

I dagens Danmark er politiske og historiske analyser, ikke mindst af Oktoberrevolutionens betydning forbeholdt såkaldte eksperter – som prøver at bortforklare, at en revolution er, når masserne tager styringen over deres eget liv.

Der har været utallige skræmmehistorier i medierne om Oktoberrevolutionen. Formålet er helt klart at afskrække arbejdere og unge verden over fra at lade sig inspirere af revolutionen. Bolsjevikkerne fremstilles som udemokratiske blodtørstige uhyrer og Oktoberrevolutionen som et kup.

Men den var det modsatte af et kup, og var i virkeligheden utrolig fredelig. At den blev fulgt af en brutal og blodig borgerkrig skyldes ikke Bolsjevikkerne. Sandheden er, at de arbejdede bevidst mod målet nemlig en socialistisk revolution. I modsætning til størstedelen af venstrefløjen havde de en videnskabelig tilgang til spørgsmålet om revolution. Det ønsker den herskende klasse og deres medløbere ikke, at arbejderne og de unge skal opdage og lære af.

Oktoberrevolutionen udbredte forståelsen for klassekampen. I 1917 skiltes vandene mellem reformisme og revolutionær handling.

De russiske kommunister engagerede sig først og fremmest i det afgørende slag i oktober 1917. I den senere historieskrivning er væsentlige aspekter af revolutionen så som Brest-freden, NEP (Ny Økonomiske Politik) og andre forhold at regne som væsentlige detaljer.

Teorien er først og fremmest vejledning til handling. Detaljerne kan ikke forudses. Disse må løses med beslutsomhed, når de opstår. Og mulighederne for sejr i den revolutionære kamp – som måske først ser usikker ud – afhænger af bredden og dybden i kampen og dens aktiviteter.

★ Kommunisternes mål er at mobilisere arbejderne i Danmark til kamp for socialismen. Hvorfor har vi påtaget os denne opgave? Hvorfor tøver vi ikke og som så mange andre sætter os mismodigt tilbage med hænderne i skødet?

Det gør vi ikke, for vi kender marxismen-leninismen teorier, og vi lærte og kendte den socialisme, der havde sit udspring i den socialistiske oktoberrevolution.

Men vi gør det ikke alene. Oktoberrevolutionen viste nødvendigheden af et stærkt kommunistisk parti. I den sammenhæng holdt Fidel Castro den cubanske revolutions leder i 50'erne en tale "Historien vil frikende mig" – historien har frikendt Fidel Castro. Men historien, arbejderne og de unge, vil ikke frikende dagens kommunister hvis ikke vi finder sammen og driver den kommunistiske bevægelsen videre, ved at skabe et stærkt kommunistisk parti, her lægger vores opgave, men et sådan parti vil også have brug for sympatisører, og det vil der komme med en mere synlig kommunistisk bevægelse. Derfor rækker vi hånden frem og siger, kæmp med arbejderklassen, kæmp med os i klassekampen. Det er en kamp med to mulige udgange, og det er socialisme eller barbari.

Og vi vil gøre alt for, at det ender med sejr til socialismen. At det kan lade sig gøre, viste Oktoberrevolutionen. Derfor skal 100 årsdagen fejres, og det er derfor, at vi er samlet her i aften.

Historien er ikke farveblind!

af Egon Laugesen

★ DR's serie om Danmarks historie har bragt borgerlige politikere, historikere og medier op i det røde felt. Man efterlyser borgerlige deltagere i modstandsbevægelsen, men det var ikke nu på villavejene i Gentofte, at folkestrejken begyndte. Det var på de københavnske arbejdspladser, og kommunisterne spillede en hovedrolle!

Blandt de fremmeste kritikere er Søren Espersen (DF), der anser, at det sidste afsnit som ren socialdemokratisk propaganda. Kritikerne synes at mene, at historien er politisk neutral. Historieskrivning skal gå ud på at fordele sol og vind lige ud fra nutidige politiske partier. Men historien er hverken neutral, klasseløs eller farveblind!

DR's historie er først og fremmest overfladisk og harmløs. De to sidste afsnit, der behandler 30'erne og besættelsen er mest kendetegnet ved det, der ikke med. Der er intet om, at danske justitsmyndigheder udleverede

tyske antifascister til tortur og halshugning i Hitler-tyskland. Let og elegant springer man over, at danske erhvervsvirksomheder og landbrug tjente tykt på at arbejde for tyskerne. Her skal bare nævnes de mange entreprenørfirmaer, der byggede bunkers og lufthavne til det tyske militær. Riffelsyndikatet (A.P. Møller-ejet) leverede maskingeværer til folkemord i andre lande.

Et centralt "kunstgreb" var, at de tyske udgifter i forbindelsen med besættelsen blev finansieret via en konto i Nationalbanken. Gælden skulle betales efter krigen, det er aldrig sket. Til gengæld måtte arbejderklassen finde sig i fattigdom, dårlige lønninger og barberede sociale ydelser. Arbejdsløse blev tvunget til Tyskland for at arbejde i krigsindustrien under livsfarlige vilkår. Det er blot nogle få eksempler på centrale problemstillinger, som ikke er med i serien.

"Naturligvis" er også kommunisternes indsats i modstandsbevægelsen stort set fortiet. Intet om fængsling, internering og udlevering af flere hundrede kommunister. Mange døde eller blev invaliderede for livet af opholdet i KZ-lejrene. Fængsling af kommunistiske folketingsmedlemmer, et klart grundlovsbrud, er også glemt.

Mange andre for borgerskabet ubehagelige kendsgerninger er udeladt. I slutningen af 30'erne tog KU (Konservativ Ungdom) ved lære af de skikke, der herskede syd for grænsen. Man gik med uniform, støvler og skrårem. Man marcherede i takt og brugte nazihilsen. Efter bedste tyske mønster overfaldt de unge KU'erne politiske modstandere. KU havde støtte i dele af moderpartiet. Folketingsmedlem Victor Pürschel holdt tale for de heilende unge KU'ere. Senere forlod han det konservative parti og blev ledende medlem af Dansk Folkeparti. Det var nazistisk inspireret parti med tilhørende antisemitisme og antikommunisme. Partiet, der eksisterede under besættelsen, ville bl.a. afskaffe valgetten for mennesker på socialhjælp!

Gad vide om inspirationen til navnet for det nuværende Dansk Folkeparti kommer fra granskning af besættelsens historie?

På verdenskrigens tid

I en celle i det italienske fængsel San Carlo fuld af arresterede soldater, drukkenbolte og tyveknægte ridsede en socialistisk soldat med en blækstift ind i væggen:

Leve Lenin!

øverst oppe, i den halvmørke celle, næppe synligt, men skrevet med kæmpebogstaver.

Da vogterne så det, sendte de en maler med en spand kalk, og med en langskafet hvidtekost smurte han den truende indskrift over.

Men da han udelukkende dækkede de enkelte skriftegn med sin kalk

stod der nu øverst i cellen med kalk:

Leve Lenin!

Nu overstrøg en anden maler det hele med en bred kost så det var væk i timer, men hen imod morgen

da kalken tørrede, trådte indskriften nedenunder atter klart igennem:

Leve Lenin!

Da sendte vogterne en murer med kniv mod indskriften og kradsede bogstav for bogstav ud, det tog en time

og da han var færdig, stod øverst i cellen, nu farveløst men ridset dybt ind i muren den uovervindelige indskrift:

Leve Lenin!

Riv muren ned! sagde soldaten (vogteren)

Bertold Brecht (1898–1958)

EU: Nej, Samuelson – forsvarsforbeholdet er ikke mærkeligt

af Lave K. Broch, 1. supplant til EU-parlamentet
for Folkebevægelsen mod EU og kampagnekoordinator
for Folkebevægelsen mod EU

★ Forbehold: Den 13. november gik 23 EU-lande sammen om et tættere militært samarbejde gennem EU. Danmark har sammen med Storbritannien, Portugal, Irland og Malta valgt at stå uden for denne militarisering af EU. Men tilsyneladende ville Danmarks regering gerne være med i EU's militære projekt. Udenrigsminister Anders Samuelson kaldte det danske forsvarsforbehold i EU "mærkeligt". Men sagde samtidigt der skal ikke fifles med forbeholdet.

Det er positivt, at vores udenrigsminister ikke vil fifle med forsvarsforbeholdet. I Folkebevægelsen mod EU forventer vi derfor, at udenrigsministeren vil melde klart ud, at Danmark derfor ikke kan deltage i EU's nye forsvarsfond, og at de 23 EU-lande må betale for brug af EU's lokaler og embedsmænd uden dansk støtte. Vi skal ikke bruge danske skatte kroner på, at andre EU-lande opbygger en militær union.

Men det er besynderligt, at Samuelson kalder forsvarsforbeholdet for mærkeligt. Det er et resultat af det danske folks nej til Maastricht-traktaten, og det blev vedtaget sammen med løftet om en ny dansk Europa-politik. Forbeholdene skulle påvirke Danmarks ageren i forhold til EU. Men vi ser ofte, at Danmarks regering går imod forbehold, hvis de får politisk betydning. Vi så det med euroen i år 2000. Vi så det med retsforbeholdet i 2015. Og nu ser vi en dansk udenrigsminister, som kritiserer forsvarsforbeholdet. Men forsvarsforbeholdet giver faktisk god mening.

Det er helt og aldeles unødvendigt, at EU udvikler sig til en militær union. Det vil koste penge, som kunne bruges meget bedre i andre sammenhænge. Politisk er det også problematisk. EU's Lissabon-traktat slår fast, at medlemslandene gradvist skal "forbedre deres militære kapacitet". Denne bestemmelse gælder heldigvis ikke for Danmark på grund af forsvarsforbeholdet. I Danmark kan vi vælge et forsvar, som vi mener, er passende for vores behov. Det skal EU ikke blande sig i. Sjovt nok har EU-traktaten ikke målsætninger for redningsberedskab, uddannelser eller hospitaler.

Man skal også lægge mærke til hvad, der ikke nævnes i forbindelse med udviklingen af EU's militære projekt. EU-traktaten har f.eks. ikke et forbud imod masseødelæggelsesvåben eller et krav om, at unionen ikke må bruge militære midler uden for sit område med mindre, der er et FN-mandat. Det burde vores udenrigsminister tage alvorligt. Der findes lande i EU, som gerne ser at det kommende EU forsvar kommer til at råde over egne atomvåben. Der findes desværre også alt for mange politikere i Danmark og det øvrige EU, som har et lemfældigt forhold til folkeretten og FN-pagten.

Men dette er ikke ensbetydende med at forsvarsforbeholdet er mærkeligt. Det gør netop vores forsvarsforbehold mere relevant. Vi skal ikke blive en del af en militær union gennem EU. Vi skal gå en anden vej. Vi skal arbejde for, at FN og FN's fredsindsatser styrkes. Og vi burde stå sammen med Norge i arbejdet for fredsmægling. Det er på tide, at de danske forbehold bliver brugt mere offensivt. Den frihed, som forbeholdende giver os burde den danske regering benytte sig af.

Julens ånd

Der løbes og købes
og stresses og vrisses,
for gaver skal læsses,
og træer skal dresses.
Vi træner til julen
her sidst i december
– og det har vi gjort
siden først i november.

Men julen er mere
end gåsen og festen.
I julen betænker vi
pligten mod næsten:
At mætte de sultne
og hjælpe de svage.

Men heldigvis varer den
kun et par dage ...

Erwin Neutzsky-Wulff

Bag rederiernes velpolerede facade

Af Christian Juhl (Ø),
medlem af Folketingets Udenrigsudvalg

★ En del af verdens vækst skabes via en stadig mere omfattende transportsektor, der bringer varer rundt i verden.

Hvordan står det til med CSR (Corporate Social Responsibility) i f.eks. den store danske shipping-sektor?

Danmark spiller i den grad en stor rolle på havets landdeje. Jeg har haft fat i 2 sager, hvor danske rederier tilsyneladende har bevæget sig på den forkerte side af de internationale regler om Corporate Social Responsibility.

Meget tyder på, at en del redere arbejder efter princippet: Går den, så går den! Går den ikke, så må vi prøve at snakke os ud af det.

Meget tyder også, at vi lige nu har en udenrigsminister, der bakker dem op i denne betænkelige holdning.

Kunstnersammenslutningen Maj93

Udstilling i Helligåndshuset, Amagertorv. Fernisering
tirsdag d.16. januar kl.16.00–19.00. 17.–29. januar 2018:
Udstillingen har åbent alle dage fra kl. 10.00–18.00.

Der vil være en mangfoldighed af skulpturer, malerier, billedvævning, samt keramik.

Den lille Kunstkalender med værker af de udstillende kunstnere og en daglig markering af en afdød billedkunstners fødsel, er også fornyet og kan købes for 25 kr.

Kunstnerne er: Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Buller Hermansen, Søren Birk Pedersen, Marianne Schepelern, Christine Scherfig, Kirsten Antonie Sørensen, samt gæstestillere.

Våbentransport

M/V Marianne Danica fra det danske rederi H. Folmer & Co har gennemført adskillige sejlads fra Burgas i Bulgarien til Jeddah i Saudi Arabien med gods, som er klassificeret IMO klasse 1.

Det betyder, at der er tale om våben og ammunition. Det er uklart, hvor våbnene skal bruges, men bulgarske våben er normalt ikke kompatible med de standarder, som Saudi Arabien gør brug af.

Kilder i området nævner Al Nusra i Syrien eller Yemen som slutdestination.

Rederen siger, at han ikke ved, hvor våbnene ender.

Derfor har jeg prøvet at få udenrigsministeren til at tage stilling til, om disse våben kan risikere at ende hos Al Nusra via en række spørgsmål .

Men det har været uhyre svært. De første spørgsmål til ministeren sendt 4. maj, fik jeg svar på en lille måned senere. Han erkender, at transport af våben uden tilladelse er ulovligt og kan medføre op til 2 års fængsel. I særlige tilfælde op til 8 års fængsel.

Trods en ny stribe spørgsmål 7. juni har det ikke været muligt at få ministeren til at tage stilling til transporterne eller at undersøge sagen.

I tredje runde sendte jeg endnu en række spørgsmål d. 14. juni 2017. Ministeren svarede 12. juli, at det ikke var muligt at svare på spørgsmålene på grund af ferie, men at han ville svare i august måned. I september måned havde jeg endnu ikke fået noget svar.

Det lyser ud af de foreløbige svar, at ministeren slet ingen lyst har til at svare på de konkrete spørgsmål. Han vil ikke blande sig, selvom rederen efter al sandsynlighed bryder danske og internationale love.

Hvilken interesse har han i at dække over brådne kar i transportbranchen?

Ministeren i dette tilfælde er justitsminister. Han hedder Søren Pape Poulsen.

Blodsalt fra Vestsahara

Skibet "Ultra Innovation" fra det danske rederi Ultrabulck A/S har været tilbageholdt i Panama for at sejle fosfat fra det besatte Vestsahara. Landet har været besat af Marokko siden 1975. Den danske minister har været ualmindelig passiv i denne sag.

Jeg rejste en række spørgsmål 19. maj 2017. Af svaret fremgår, at han ikke har lavet en skriftlig redegørelse til de danske virksomheder, der er berørt af folketingets beslutning V79. Ministeren mener desuden, at det er virksomhe-

derne selv, der må vurdere, om de arbejder indenfor FNs retningslinjer – og dermed også indenfor Folketingets beslutning.

Det er meget trist at se, at danske rederier spiller en så central rolle i transporten af konfliktminerale fra det besatte Vestsahara. Jeg har ved flere lejligheder opfordret ministeren til at stoppe transport af fosfat fra de af Marokko besatte områder af Vestsahara.

Oveni har danske virksomheder solgt masseovervågnings-teknologi med regeringens viden til Marokko. Jeg har bedt ministeren svare på, om han er sikker på, om teknologien ikke bruges til overvågning af aktiviteter i det besatte Vestsahara.

Der er tale om et brud på Folkeretten, når danske skibe sejler med fosfat fra det besatte område, og det virker ganske grotesk, at en minister vil overlade det til virksomhederne selv at vurdere, om de arbejder indenfor Folkeretten og Folketingets anvisninger.

Ministeren har ved flere lejligheder vist, at han ikke reelt er interesseret i at gøre en indsats for Vestsaharas fremtid. Han er ikke interesseret i aktivt at realisere ånden i Folketingets beslutning V 79 om Vestsahara.

Jeg har kaldt ministeren i samråd i Udenrigsudvalget for at vi kan overbevise ham om at spille en mere aktiv rolle i spørgsmålet om Vestsahara, hvor det ikke overlades til virksomhederne selv at vurdere, om de arbejder indenfor Folkeretten. Samrådet blev fastsat til 29. september kl. 12.30.

Det er ikke hensigtsmæssigt, at ministeren fortsætter med at bevæge sig som katten om den varme grød i dette spørgsmål.

Ministeren i dette tilfælde er udenrigsministeren. Hans hedder Anders Samuelsen.

Hvad kan vi stole på?

På den baggrund er det meget svært at stole på, at de mange fine ord fra regeringen og erhvervslivet om CSR og Global er andet end en velpoleret facade. Og det er ikke et godt bidrag til at udvikle erhverv i den 3. verden.

En absolut forudsætning for at støtte erhvervslivets aktivitet ude i den store verden er, at der sker en mindst lige så stor hjælp til opbygning af fagforeninger og en civilsamsfundsorganisationer, en kritisk presse og stærke demokratier, der ikke lader sig bestikke af koncernerne.

I det lys er det tankevækkende, at regeringen i Strategien for Udviklingsarbejde satser meget investering i 3. verden og ikke særlig meget på civilsamsfund.

Det er tankevækkende, at der er afsat penge til det vigtige arbejde, som ”Verdens bedste nyhed” laver. De fortæller først og fremmest om alt det, som lykkes i 3. verden.

Men der er ikke afsat én krone til Danwatch, der gennem grundige rapporter afslører, virksomheder bryder nationale og internationale regler.

Hvis vi skal lave politik i Folketinget på et seriøst grundlag, har vi brug for begge dele.

De sultnes slavehær

Uligheden i verden bliver større og større. Flere og flere mennesker flygter fra håbløshed og fattigdom. Fort Europa gør alt hvad der står i dens magt for at holde flygtninge fra krige og fattigdom væk.

af Tonny Warming

★ Karl Marx i anledning af 150-året for udgivelse af "Kapitalen":

"De, der blev forjaget gennem opløsning af de feudale grupper af følgesvende og den stødvise, voldelige ekspropriation fra jord og hjem, dette rets- og ejendomsløse "frie" proletariat, kunne umuligt blive opslugt af den fremvoksende manufaktur i samme takt, som det kom til verden. På den anden side kunne de, der pludselig var blevet slynget ud af deres vante livsbane, ikke lige så pludseligt finde ind i den nye tilstands disciplin. I massemålestok forvandlede de til tiggere, røvere, vagabonder, til dels af tilbøjelighed, i de fleste tilfælde under tilbøjelighedernes tvang. Fra slutningen af det 15. og hele det 16. årh. var det derfor i hele Vesteuropa en blodtørstig lovgivning mod vagabondering. Den nuværende arbejderklassens fædre blev først tugtet, fordi man havde forvandlet dem til vagabonder og paupere (fattige). Lovgivningen behandlede dem som "frivillige" forbrydere og forudsatte, at det afhang af deres gode vilje at arbejde videre under de gamle forhold, der ikke længere eksisterede". (1. bog 4 side 1025)

Julestemning

Nu er det atter jul igen,
og julemanden kommer
– vi ved, at han er alles ven,
og han har store lommer!

I supermarkedet er lys
– der vil vi Jesus hædre.
Og sneens drys og kolde gys
gør det blot endnu bedre.

Nu vil vi fylde kurvene,
så det kan ses, vi juler!
På taget sidder spurvene
og leder efter smuler.

Erwin Neutzsky-Wulff

Fattigdom i Afrika

Et kontinent som består af 54 lande og 1,2 milliarder mennesker, men også en verdensdel der besidder over 95 procent af verdens platin, 51 procent af verdens kobolt, samt 65 procent af verdens diamanter, for blot at nævne nogle få naturressourcer.

Afrika modtager årligt 198 milliarder kr. i udviklingsbistand, men imperialismen stjæler for ca. 1.200 milliarder kr. fra det afrikanske kontinent til multinationale selskaber i de vestlige lande.

I 2014 indgik Danmark en aftale med Ghana, som betyder, at alle danske virksomheder som opererer i Ghana, kun skal betale 5 procent i skat, samtidig med at Danmark stadig giver udviklingsbistand til landet. (Politiken 21. juni 17 Mary C Namagabe, Jurist. Det er ikke Afrika.....)

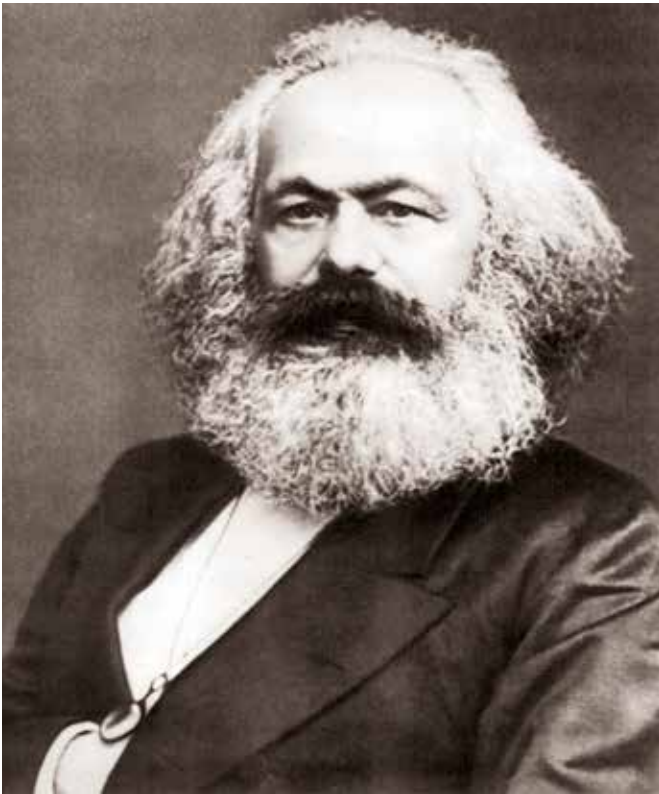
Noget andet, der ikke kun handler om Afrika, men store dele af verden er jordopkøb. "David Hevey taler om et fænomen, som han kalder "akkumulation gennem fordrivelse" og tænker især på, hvorledes fødevarerkoncernernes massive globale fordrivelse af bønder fra deres jord og bøndernes vandring til overfyldte storbyer i høj grad har forøget den globale industrielle reservearmé. Dertil kommer, at Sovjet-blokkens sammenbrud og Kinas integration i den kapitalistiske verdensøkonomi har forøget antallet af arbejdere, der konkurrerer med hinanden på verdensplan.

Samlet set har dette fået nogle virksomhedsøkonomer til at tale om "den store fordobling" af verdens arbejdsstyrke. Det betyder, at den globale industrielle reservearmé er vokset enormt i de sidste tyve år og dermed har gjort det lettere at splitte stadig mere desperate arbejdere i forskellige regioner og nationer ud mod hinanden". (Ret og vrang nr, 57, maj 2012)

Konkurrence

Priskrig mellem de store multinationale selskaber er stort set forsvundet. Nu konkurreres der på løn og arbejdsforhold.

"Ved at benytte sig af del-og-hersk-strategier forsøger koncernerne at skaffe sig fordele på lokale, regionale og nationale arbejdsmarkeder. Her udnytter de den fordel, at kapitalen er mobil på globalt plan, mens arbejdskraften – af et samspil mellem kulturelle, politiske, økonomiske og geografiske årsager – for det meste ikke er mobil. Derfor bliver arbejderne i stigende grad klemte i en verdensomspændende job- og lønkonkurrence – og gigantkoncernerne kan glæde sig over stigende afkast, mens verden kap-

pes om at forringe løn og arbejdsforhold... Det er en konflikt mellem arbejderne, som kapitalen frembringer ved at skabe en industriel reservearmé af arbejdsløse. Denne delog-hersk-strategi får lokale og nationale overbud af arbejdskraft til at flyde sammen til en konstant voksende masse af rekrutter til reservearméen, som bliver yderligere medgørlig af usikre ansættelsesforhold og af den konstante trussel om arbejdsløshed". (Ret og vrang nr. 57 maj 2012)

"Reebok: I en rapport fra The National Labor Committee (2010) oplyses det, at kvindelige arbejdere i El Salvador, ansat af det singaporeanske firma Ocean Sky, kun får otte cents pr. t-shirt de fremstiller.

T-shirtsene er t-shirts for National Football Leaguehold og fremstilles for Reebok. De sælges for 25 dollars stykket. Kvindernes løn udgør altså kun tre tiendedele af en procent af salgsprisen i NFL-butikkerne."

Et andet eksempel. "Produktionen af næsten alle Apples iPhones og iPads er outsourcet til det taiwanesiske firma Foxconn, der også ejer og driver fabrikker i Kina.

I de første fem måneder af 2010 sprang seksten arbejdere ud fra de høje bygninger ved Foxconn's fabrik i Longhua nær Shenzhen, hvor tolv af dem døde.

På fabrikken arbejder, sover og spiser tre- til firehundrede tusind ansatte under forfærdelige forhold.

Efter at være tvunget til at udføre de samme hurtige håndbevægelser i lange arbejdsdage gennem flere måneder, oplever arbejderne at deres hænder fortsætter med at spjætte natten lang. Som symbol på deres trængsler udtaler de Foxconn's kinesiske navn, så det lyder som "løb, til du styrter". (Ret og Vrang nr. 57 maj 2012)

Stat og kapitalisme

I 70- og 80-erne var Statsmonopolkapitalisme fremme. Det gælder stadig. En sammensmeltning mellem stat og kapitalisme. Denne tendens er blevet kraftigt forværret efter Sovjets sammenbrud. Den er fremherskende overalt i verden ved at udsætte alt for konkurrence og privatisering. Men også ved at forringe forholdene for almindelige arbejdende mennesker. Som det f.eks. har givet sig udtryk i Grækenland, hvor finanskapitalen har gennemtvunget landet voldsomme privatiseringer.

I Tyskland er fattigdomsraten nået nye rekorder, og er nu 15,7 procent, iflg. Hjelpeorganisationen Paritätische Gesamtverband. Man er fattig hvis man tjener mindre end 60 procent af medianindkomsten. 4,17 millioner mennesker, eller 6,3 procent er forgældede. De hjemløses antal er steget fra 223.000 i 2008 til 335.000 i 2014. Det Tyske Arbejdsagentur fastslår at der er 2,7 millioner "working poor", folk med to eller tre job dagligt for at overleve. Det svarer til 9,7 procent af arbejdsstyrken. 1,3 millioner tjener så lidt at de får suppleret med socialhjælp. Omkring 25 procent tjener mindre end 80 kr. i timen. Dagpengeperioden er sat ned fra 32 til mellem 12–18 måneder. Arbejdsvilkårene er der også ændret på, så det i dag er kortfristede arbejdskontrakter, som ændres efter et ½ års ansættelse. Børnepengene falder, der er sket reduktion i arbejdsløshedsunderstøttelse, og folk er bange for at blive arbejdsløse.

Der er 16.465 millionærer i Tyskland. (Arbejderen 17. september 2017)

Europa

Europa der lukker sig mere og mere om sig selv. Her gør man alt for at holde dem der flygter fra krig og fattigdom væk. Der skæres ned på udlændingehjælpen. Hjælpen til nærområderne består hovedsagelig i at stable organisationer og private vagtværn op som kan holde flygtninge væk fra Europa. Aftalen med Tyrkiet er den rene menneskeforagt.

Slavehæren af sultne mennesker vil vokse når staterne arbejder for at den skal blande sig så lidt som muligt. Det gælder alle samfundets opgaver. Alt skal privatiseres. Sundhed, uddannelse og al infrastruktur som jernbaner, busdrift, post osv. Det bliver op til hver enkelt at forsikre sig.

Folketinget gør intet for at forhindre social dumping, eller dobbeltarbejde "working poor". Tankevækkende er det også, at Røde Kors arbejder mere i Europa end i ulandene.

Arbejderklassen og fagbevægelsen må reagere. Der er ingen andre til at ændre tingenes tilstand.

Social kontrol og parallelsamfund

af Lilli Rodeck

★ Vores regering har hæmningsløst brugt begreber som ”social kontrol” og ”parallelsamfund”. Det er tydeligt, at de ikke har undersøgt, hvad begreberne betyder.

Vores regering og de fleste partier mener bestemt at social kontrol er noget negativt. Men hvis de ønsker at se, hvordan mangel på social kontrol virker, kan de se på uddyddelseslejrene i Polen. Der fik kommandanter fri mulighed for at udleve deres dybeste drifter, som ellers ville have været utænkeligt i et velfungerende samfund med social kontrol. Et samfund uden social kontrol ses også hos ISIL, hvor kun mennesker, som ikke ville være en del af ISIL, blev udsat for en negativ social kontrol.

Social kontrol er en vigtig del i ethvert samfund. Det er grundlag for, hvordan man opfører sig over for andre, og vores Straffelov og Retsplejeloven bygger på social kontrol. Social kontrol findes også i familier, hvor familiens kultur påvirker social kontrol. Men overalt ser man negativ social kontrol. Mange af partiernes sprogbrug overfor flygtninge og indvandrere er præget af mangel på social kontrol, fordi det er ikke passende at tale grimt og diskriminerende om andre folkeslag og religioner. Det er derfor, det virker besynderligt, at man jagter andre, som kan have en negativ social kontrol, hvor man påpeger at religiøse læresætninger overtrumfer landets love. Og det sker, selv om der i de tre bøger, Biblen. Ny testamente og Koranen tydeligt står skrevet, at man skal følge det lands love, som man bor i.

Ser man på begrebet ”parallelsamfund”, er det tydeligt, at ingen i regeringen, SF og S har tænkt dybere over begrebet.

Vi lever i et klassesamfund, hvor der findes flere lag af parallelsamfund. Den mest skadelig findes blandt de 10% rigeste. De mener, at de er hævet over loven. Det ses af den manglende skattebetaling, da deres penge er gemt i snedige skattely. De samme 10% går ind for ”lov og orden” for de lavere klasser. De politiske partier, især på højrefløj, lever også i parallelsamfund, hvor deres virkelighed er præget af frygt for især Islam. De mener, de har ret til at misbruge ytringsfriheden til at mistænkeliggøre mennesker, som ikke er ”fuldblods” danskere, hvilket ikke

findes, da Danmark siden oldtiden har været præget af indvandringsbølger.

Når unge, som ikke kan finde sig tilrette i samfundet, enten fordi de ikke kan få arbejde eller familien ikke har råd til at sikre dem en uddannelse, finder sammen i bander, er det jo bare det samme, som de ser i toppen af samfundet. Loger og investeringsforeninger, som understøtter de borgerlige partier er jo også en slags bander. Forskellen er, at loger og investeringsforeninger lever i det skjulte, hvorimod banderne er yderst tydelige. Regeringen mener også, at muslimer lever i parallelsamfund, hvilket også kan siges om kristne trossamfund, mosaik trossamfund, Jehovas vidner og diverse kulter.

Man kan udlede, at især regeringen og DF går ind for de parallelsamfund, som de er en del af, eller som understøtter dem. Det samme kan siges om social kontrol. Hvis regeringen og DF får lov til at bestemme over, hvilken social kontrol, som skal gælde, vil vi hurtigt se samme udvikling som i Polen og Ungarn, som jo har udviklet sig til fascistiske samfund med udbredt fremmedhad. Og flere lande i EU udvikler sig i samme retning.

Hvis man ønsker at gøre op med parallelsamfund og negativ social kontrol, må samfundet vende ryggen til det kapitalistiske samfundssystem og indføre socialisme.

Hvis klasseforskellene forsvinder, og markedskræfterne underlægges en demokratisk kontrol, vil vi hurtigt få fjerne de 10% rigeste, da mange af de penge, de ejer, ikke er tjent ved egen arbejde. Desuden vil vi hurtigt se, at der bliver arbejdspladser til alle og fri uddannelse (uden egenbetaling på bøger m.m.). Det vil opløse banderne, da de jo så har fået, hvad de ønskede mest, nemlig en plads i samfundet. Hemmelige loger vil nok stadig eksistere, men deres mangt vil forsvinde. Og ved at sikre alle mennesker job og uddannelse, vil mange trossamfund hurtigt tilpasse sig, da de ikke behøver at tale med utilfredse borgere.

Gad vide om Venstre og Socialdemokratiet er klar over, at de ved at ønske bekæmpelse af parallelsamfund, understøtter i socialistisk samfund.

ANTIFASCISTISK FORUM PÅ NETTET

På foreningens hjemmeside: www.antifascistisk-forum.dk
kan du finde de gamle numre af bladet.

Værd at læse – eller give som julegave

Naomi Klein: “Nej er ikke nok”, forlaget Klim, 302 sider. Pris: 299,- kr.

Modstand mod Trump, højrepopulismen og chokpolitik. Naomi Klein viser, at der hos Trump, som hos flere af de nye politiske bevægelser i Europa, er tale om en højrepopulistisk indpakning af en neoliberalistisk politik, der ødelægger vores klode og vores landes sammenhængningskraft og kun er til gavn for den rigeste del af befolkningen.

Peter Fransen: “Livet i de røde barakker. Horserød 1917-2017” Syddansk Universitetsforlag, 288 sider. Pris: 220,- kr.

Livet i de røde barakker sætter fokus på de mange forskellige funktioner, som har været knyttet til Horserød de sidste 100 år, samt hvem der blev anbragt her. Og spændvidden har været stor: fra krigsfanger, børn, kommunister, gidsler, jøder, modstandsfolk, landssvigere til fængselsfanger. Bogen bygger i vid udstrækning på ikke tidligere benyttet utrykt kildemateriale.

William Maley: “Hvad er en flygtning”, forlaget Vandkunsten, 337 sider. Pris: 250,-kr.

Krig og klimaforandringer driver millioner af mennesker på flugt. Dermed stilles klodens heldigere og mere velbærgede folk endnu en gang over for ældgamle moralske

og politiske dilemmaer. Forfatteren gennemgår flygtningebegrebets historie, jura, politik og etik med hovedvægt på de seneste års flygtningekrise.

Jonas Foldager og Marie Frederiksen: “Den russiske revolution og borgerkrig” (undertitel: “Da arbejderne tog magten”, forlaget Marx. 266 sider. Pris: 219,-kr.

I februar 1917 blev zarens diktatur væltet i Rusland. Den 7. november greb den russiske arbejderklasse magten. Bogen skildrer indgående Den Russiske Revolution i 1917, dens baggrund og de intense revolutionsmåned. Anden del giver et overblik over den efterfølgende borgerkrig og behandler en række kontroversielle emner.

Chris Holmsted Larsen: “Den folkekære stalinist – Carl Madsen”, forlaget Gyldendahl. 543 sider. Pris: 350,-kr.

Bogen er værd at læse, men man skal have øje for, at forfatteren flere steder tager sig friheder og skriver om hans egne formodninger. Bogen handler om sagføreren, kommunisten, forfatteren og mennesket Carl Madsen. Omstridt, polemisk, foragtet og beundret – en kommunistisk kulturpersonlighed, et helt igennem politisk menneske, der i sin samtid og i kampen om kulturen, politikken og erindringen udgjorde et af den danske kommunismes vigtigste kort.

KALENDER

Lørdag d. 20. januar kl. 13.00

Horserød-Stutthof foreningen inviterer til Nytårskur i BJMF, Mølle Allé 25, 2500 Valby. Festtaler er Thomas Reimensneider. Musikalsk underholdning leveres af Pelle Voigt. Pris for frokost: 50,-kr.

Lørdag d. 3. februar kl. 12.00

Foreningen Antifascistisk Forum har generalforsamling i Bogcaféen, Frederikssundsvej 64, 2400 København NV.

Lørdag d. 17. februar kl. 12.00

Aktive Antifascister – FIR.dk. har generalforsamling i Bogcaféen, Frederikssundsvej 64, 2400 København NV.

Aktive Antifascister – FIR.dk (Fédération Internationale des Résistantes – Association des Antifascistes) har afdelinger i 26 lande, plus regimet Israel.

Horserød-Stutthof foreningen har generalforsamling i marts.

Tid, samt sted vil blive oplyst via annoncer i bl.a. Dagbladet Arbejderen.

WIR WOLLEN
AUSRADIEREN...

1607